Із сімдесяти двох тисяч річок, які мережать у різних напрямках землі України, є, мабуть, і п'ятикілометровий Батіжок, що відмірює свій шлях колишнім селом Могилівкою, яке тепер входить до складу міста Дунаєвець, і впадає біля Січинець у тихоплинну Тернавку, а та несе свої води до могутнього Дністра.

Річка бере початок із кількох джерел, які напоїли водою три ставки біля районної лікарні. З останнього невеликий струмок пірнає у широку трубу і вигулькує аж за дорожнім містком на невеликій долині, замаяній високими вербами і різними кущами. Потім у нього виливає свою воду кількома джерелами засипана кимось нерозумним прадавня криниця, і струмок, промивши за багато літ неглибоке ложе, біжить поміж густими вербами, осокорами і кленами, збираючи на своєму шляху прибережні джерельні і криничні води, води інших струмків, аж поки десь на другому чи третьому кілометрі свого життя стає річкою, хоч і невеликою, але річкою, яку й нарекли ще наші далекі предки Батіжком.

Отой скромний і тихий Батіжок, на якому влітку в окремих місцях і качкам ніде поплавати, весною, після багатосніжної зими, і влітку, якщо пройде злива, виходить з берегів, затоплює по вінця яри і долини і несе брудну воду і все, що попаде йому на шляху, аж до своєї старенької сестри — Тернавки.

З давніх-давен діти, особливо хлопчаки, дружили з річкою, нехай і неширокою і неглибокою. Влітку перегачували її болотяними греблями, поглиблювали русло. Купалися, вчилися плавати (а батьки були спокійні, бо втопитися в Батіжку не можна було), ловили раків і в'юнів у червонястих вербових корінняхх, що густо помережили з обох боків береги річки. Водилася тут і риба. Правда, дрібна, але риба.

А ще Батіжок славився жабами! Бувало, як заспівають весною по всій п'ятикілометровій водоймі та її притоках і прилеглих калабанях, то відлуння їх квакання чутнісінько у центрі міста Дунаєвець — на

древньому Ріжку. Куди там було змагатися солов'ям чи іншим птахам із дружним жаб'ячим а капельним хором!